

Sygn. akt IX Ka 1412/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka (spr.)

Sędziowie: SO Ewa Opozda-Kałka

SO Leszek Grzesiak

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 roku

sprawy G. P. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 10 lipca 2013 roku sygn. akt IX K 187/13

uchyla zaskarżony wyrok w całości i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk postępowanie karne wobec oskarżonego G. P. (1) umarza a kosztami procesu w sprawie na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk obciąża Skarb Państwa.

IX Ka 1412/13

UZASADNIENIE

G. P. (1) oskarżony został o to, że:

w dniu 19 stycznia 2013r. w K. prowadził w ruchu lądowym samochód marki V. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynik I badania 0,28 mg/l, II badania 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu ,

tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 10 lipca 2013r. w sprawie sygn. akt IX K 187/13 orzekł :

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego G. P. (1) za występki opisany w akcie oskarżenia na okres prośby wynoszący 1 rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonego G. P. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 500 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądził od oskarżonego G. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kielcach) kwotę 375 złotych z tytułu zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 100 złotych tytułem opłat sądowych.

Apelację od wyroku tego w całości na niekorzyść oskarżonego wywiódł prokurator i na podstawie art. 438 pkt 1 i 4 kpk zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 42 § 1 i 2 kk polegającą na nie orzeczeniu wobec G. P. (1) obligatoryjnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych lub pojazdów określonego rodzaju w sytuacji gdy jego sprawstwo czynu polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości nie budzi wątpliwości;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść przez przyjęcie, że okoliczności popełnionego przez G. P. (2) czynu nie budzą wątpliwości, a jego wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, ponadto jego warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia przemawiają za takim uznaniem, że będzie on mimo warunkowego umorzenia postępowania przestrzegał porządku prawnego , a w szczególności nie popełni przestępstwa, podczas gdy wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu są znaczne, w szczególności, że oskarżony będąc stanie nietrzeźwości kierował samochodem osobowym i włączył się do ruchu poprzez przejechanie szerokości jezdni i zaparkowanie na jej poboczu, ponadto zachowanie oskarżonego polegające na składaniu oświadczeń, że to nie on prowadził pojazd i wskazywanie na inną osobę jako kierującą nie przemawia za przyjęciem aby jego warunki i właściwości osobiste predystynowały go do zaniechania działań naruszających przestrzeganie porządku prawnego

wnosząc o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się słuszna jedynie co do zasady, bowiem jej wniesienie umożliwiło sądowi apelacyjnemu zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości na korzyść oskarżonego G. P. (1) – art. 434 par. 2 kpk.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Rejonowy uznał między innymi, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest nieznaczny, co umożliwiło warunkowe umorzenie wobec oskarżonego postępowania karnego na okres 1 roku próby.

Zdaniem natomiast Sądu odwoławczego prawidłowa ocena okoliczności podmiotowych i przedmiotowych mających wpływ na tę ocenę prowadzi do wniosku, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest znikomy.

W tej sytuacji zgodnie z treścią art. 1 § 2 kpk czyn zabroniony nie stanowi przestępstwa .

Z niekwestionowanych przez apelację ustaleń faktycznych wynika, że oskarżony G. P. (1) wyjechał na ulicę (...) w K. tylko dlatego, że jego żona W. P. posiadająca uprawnienia do kierowania samochodami osobowymi nie była w stanie sama pokonać zasy py śniegowej na posesji z której wyjeżdżał oskarżony. Włączanie się do ruchu oskarżonego ograniczyło się więc do pokonania kilku metrów (szerokości jezdni) zatrzymania pojazdu którym dalej miała kierować jego żona. Jak wynika z zeznań obu funkcjonariuszy policji przesłuchanych w sprawie natężenie ruchu drogowego było „znikome”. Stan nietrzeźwości oskarżonego nie był duży skoro wahał się w granicach od 0,28 mg/l do 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Już tylko te podnoszone wyżej okoliczności przedmiotowe wskazują, że zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego spowodowane przez oskarżonego było praktycznie , żadne.

Oskarżony zdecydował się pojechać kilka metrów samochodem tylko dlatego, że jego żona nie mogła poradzić sobie z wyjazdem z posesji z powodu zalegającego tam śniegu.

Nie ma żadnego dowodu na to, że oskarżony już po wyjeździe z posesji miał dalej zamiar kontynuowania jazdy, a zmienił się z żoną za kierownicą tylko dlatego, że zobaczył radiowóz policyjny. Funkcjonariusze policji w swoich zeznaniach nie mogli w sposób jednoznaczny takiej możliwości potwierdzić lub wykluczyć.

Skoro więc czyn zabroniony popełniony przez oskarżonego G. P. (1) nie stanowił przestępstwa, toczące się przeciwko niemu postępowanie karne należało umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, a kosztami procesu w sprawie obciążyć Skarb Państwa – art. 632 pkt 2 kpk.

Orzeczenie Sądu apelacyjnego oparte zostało na treści art. 437 § 2 kpk.

Na marginesie podnieść należy, że zupełnym nieporozumieniem było postawienie w treści apelacji prokuratora zaskarżonemu wyrokowi zarzutu obrazy prawa materialnego a to art. 42 § 1 i 2 kk (zarzut I apelacji). Skoro Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne w oparciu o przepis art. 66 § 1 i 2 kk, to zgodnie z treścią art. 67 § 3 kk mógł (a nie musiał) orzec także zakaz prowadzenia pojazdów o którym mowa w art. 39 pkt 3 kk na okres do 2 lat.

Jeśli tego zakazu nie orzekł tak jak w rozpoznawanej sprawie nie mógł naruszyć art. 42 § 1 i 2 kk, a więc dopuścić się obrazy prawa materialnego, co zarzuca apelacja. Wspomniany przepis dotyczy bowiem sytuacji w której sprawca został skazany w warunkach określonych w przepisie art. 42 § 2 kk, o czym prokurator, autor apelacji, zapomina, skoro w jej treści sformułował wspomniany powyżej zarzut obrazy prawa materialnego oparty na przepisie art. 438 pkt 1 kpk.

SSO Ewa Opozda - Kałka SSO Krzysztof Sójka SSO Leszek Grzesiak